

Sestry a bratři,

přechodem mezi vánočními ději kolem narození Ježíška a příběhy s dospělým, třicetiletým Ježíšem z Nazaretu je v Bibli zaznamenaná jediná událost z jeho dětství. Dvanáctiletý se svými rodiči a mnoha dalšími poutníky slaví židovské velikonoční svátky pascha v jeruzalémském chrámu. Nebyl to ten původní chrám, velkolepý a nádherný, postavený za 3. izraelského krále Šalomouna kolem roku 960 př. Kr. Tento tzv. 1. chrám byl zničen Babylóňany v 6. stol. př. Kr. /587-586/. V poexilové době po více než 60 letech /520-515 př.Kr./ byl za Zerubábela [= Peršany dosazený místodržící v Judsku/ vybudován znovu. Tento 2. chrám byl vypleněn roku 169 př.Kr. za brutálního císaře Antiocha IV. Herodes Veliký, Římem dosazený král v Judsku, ano ten krutý Herodes, který nechal vyvraždit chlapce v Betlémě a okolí, velkoryse nechal jeruzalémský chrám opravit a dobudovat. Jistě Herodes netušil, že do této jím opravené svatyně bude přicházet jen několik málo let po jeho smrti ten, jehož se chtěl zbavit – Král králů, Ježíš Kristus. Chrám – místo setkání s Nejvyšším, centrum židovské zbožnosti, bezpečí a azyl. Výjimečnost jeruzalémského chrámu respektovala do určité míry i římská okupační moc. Nikdy tam nevstoupili římské vojáky. Jen na území chrámu platily židovské peníze a pouze tuto měnu bylo možno obětovat vhozením do chrámové pokladnice. Co se v Ježíšově době v chrámu dělo? Židé se zde polohlasně nebo zpěvem modlili, četli ze SZ a text vykládali, hovořili o něm, a především přinášeli zvířecí oběti na smíření s Hospodinem. /viz Lv 16/

Proč jediný evangelista Lukáš zaznamenal událost s dvanáctiletým Ježíšem? Jistě nechtěl naznačit rodičovskou lehkomyšlnost a nezodpovědnost Josefa a Marie, když celý den nevěděli, kde je jejich chlapec. Záměrem pisatele bylo ukázat, že **zcela mimořádná moudrost, znalost Božího slova a jeho vnitřní porozumění byly Ježíšovi dány už od dětství.** V jer. chrámu byl prostor, měl být i klid a zázemí pro čtení a porozumění Písmu. /Dokonce bez rušivé asistence okupantů./ „Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ Ježíš tím myslel svého nebeského Otce – Boha.

Také my bychom měli toužit být tam, kde jde o Boží věc, kde smíme slyšet Písmo, kde smíme rozmlouvat o Bohu, o Bibli. A především: Místo, kde se jedná o věc našeho nebeského Otce, je všude tam, kde je přítomen Ježíš z Nazaretu, živý Ježíš Kristus. Nezáleží na tom, kde se shromáždění koná, zda v kostele - ve sboru nebo v domově důchodců, v nemocnici, ve škole, doma v rodině. Je však jedna důležitá podmínka, aby se jednalo o věc našeho nebeského Otce. Tou podmínkou je naše hluboká úcta, věrnost a poslušnost Božímu slovu. Mějme všichni na paměti slova z biblické knihy Přísloví: „Všechna Boží řeč je protříbená. ... K jeho slovům nic nepřidávej, jinak tě potrestá a budeš shledán lhářem.“ - „Všechna Boží řeč je protříbená, on je štítem těch, kteří se k němu utíkají,“ kteří u něho hledají bezpečí a pokoj. Amen.

/Jindřiška Buttová, Krč 15. 1. 2012/